

Lutherläsaren 85

INNEHÅLL

LEDAREN. ”Nattvardsgästfrihet”

Av Kristian Norrback..... 3

FÖRSTA SÖNDAGEN I ADVENT.

Din konung kommer i ödmjukhet. Luk. 19:28-40.

Av Juhani Martikainen..... 10

LUTHER OM MATT. 21:4-5.

Texten utvald och översatt av Kristian Norrback..... 16

LUTHER OM PS. 23. Del 2.

Texten utvald och översatt av Tord Carlström..... 21

SAMTIDEN UNDER LUPPEN. Analys av kyrkliga företeelser i vår samtid. Kommentarer av.....

Boris Sandberg,

De fria lutherska nattvardsgemenskaperna och folkkyrkan..... 28

Otto Granlund,

Kyrkogemenskap mellan Missionsstiftet och LCC..... 33

LUTHER OM JULENS TEMA (Luk. 2:7 och 10-11).

Texten utvald och översatt av Markus Engström,

ur andaktsboken, **Martti Luther. Yksin armosta.** 365 päivää Martti

Lutherin seurassa, s. 313-315..... 35

REDAKTIONSROUTAN..... Bakpärmen

PÄRMBILDEN: Jesus rider in i Jerusalem på ett åsnefö.

LUTHERLÄSAREN

NR 85 - DECEMBER 2017

”Nattvardsgästfrihet”

Av Kristian Norrback

Senaste oktober-november har varit en ekumenisk månad, inte minst nattvardsekumenisk. Lutherska folkkyrkans biskopsmöte fattade i oktober (11.10.17) beslut om ”pastoral nattvardsgästfrihet”, om förutsättningar för att medlemmar i andra kyrkor ”i enskilda fall” är välkomna till lutherskt nattvardsbord. Villkoren är att gästen är en döpt medlem i en kyrka, har rätt att delta i Nattvarden i sitt eget samfund, och godkänner den lutherska synen på Nattvarden som ”Kristi verkliga närvaros och syndernas förlåtelses måltid” (det är oklart om det finns en officiell svensk översättning av beslutet nu i november 2017 då detta skrivs).

Gästfriheten gäller enskilda fall, det vill säga tanken är inte att gästen regelbundet är nattvardsgäst utan att frågan om inträde i lutherska kyrkan då blir aktuell. Enskilda fall kan handla om att en resande eller flykting är långt från sin hemkyrka. "Pastoral" betyder att den lutherska präst som förvaltar Nattvarden prövar gästfriheten från fall till fall enligt de nya bestämmelserna.

Att gästen förutsätts vara kommunicerande i sitt eget samfund hindrar möjligheten att en medlem i en kyrka, som utövar kyrkotukt (som avstängning från Nattvarden), inte kan kringgå detta genom att bli luthersk nattvardsgäst (en praktisk fråga är sedan hur den ansvariga lutherska prästen kan ha kännedom om sådant gällande en viss gäst).

Beslutet ska gälla från 1.11.2017. Att gästen förutsätts omfatta den lutherska synen på Nattvarden, preciserad som "Kristi verkliga närvaros (*todellisen läsnäolon*) och syndernas förlåtelses (*syntien anteeksiantamisen*) måltid", öppnar för många viktiga frågor. "Kristi verkliga/sanna/reella närvaro" i/under brödet och vinet torde stämma med de gamla kyrkornas, katolska, ortodoxa med flera, syn. Problematisk torde den punkten bli med reformerta kyrkor som har en "symbolisk" syn på Nattvarens "**detta är**".

Frågan gällande syndernas förlåtelse som Nattvarens väsentliga gåva i till exempel katolsk nattvardslära, där "deltagande i Kristi offer" lyfts fram, är komplicerad. Den som vill fördjupa sig kan börja med "V. *Det sakramentala offret: tack-sägelse, åminnelse, närvaro*", avsnitten 1356–1405 i *Katolska kyrkans katekes* (www.katekesen.se) (i avsnitt 1393 sägs nog – med citat av Ambrosius – att "*eukaristin ... renar oss från de synder vi begått*").

I.A. Gluhovs Ortodoksinen kateksimus räknar upp fyra "frukter av eukaristins mysterium": själens nödvändiga föda, gemenskap med Gud (verklig delaktighet i gudomligt liv), gemenskap med andra troende, pant på vår uppståndelse och det eviga livet (S:t Petersburg 2013, s. 268). Hur representativ denna Katekismus är kan jag inte säga. – En lutherläsare vet av *Lilla katekesen* att Nattvardens nytta är "syndernas förlåtelse, liv och salighet".

Gensvaret från de katolska och ortodoxa kyrkorna i Finland kom som underkyllt regn i början på hösten. Den katolska biskopen i Helsingfors ger 13.9.17 (lutherska biskopsmötet behandlade sitt beslut i möten både i september och oktober) bland annat följande anvisningar för sina medlemmar:

"Det är viktigt för den katolska kyrkans medlemmar att notera att denna linjedragning [lutherska biskopsmötets beslut] inte på något sätt påverkar hur katolikerna kan handla när de deltar som gäster i en luthersk nattvardsgudstjänst. Eftersom att motta eukaristin samtidigt innebär att bekänna sin egen tro särskilt gällande läran om eukaristins sakrament, skulle det vara inkonsekvent att ta emot ett annat trossamfunds kommunion. Det skulle ge en felaktig bild av en enhet som inte ännu är verklighet. ... Jag ber att såväl katolska som alla andra kristna respekterar och iakttar dessa principer."¹

Lutherska och ortodoxa kyrkan höll lärosamtal i S:t Michel 23-24.10. och man hade nu orsak att diskutera det

¹ www.katolinen.fi "*Luterilaiselle ehtoolliselle osallistumisesta*", min översättning från finska.

lutherska gästfrihetsbeslutet (post factum), och konstaterade: "Behovet av undervisning om Nattvarden och nattvardspraxis har ökat i vardera kyrkan. Detta gäller särskilt ortodoxa kyrkan, enligt vilkens allmänna undervisning ortodoxa inte kan delta i andra kristnas Nattvard, och vilkens Nattvard inte är öppen för andra än för ortodoxa." Nu behövs en luthersk-ortodox ekumenisk linjedragning, vid behov av respektive biskopsmöte!²

Som tema för samtal 2018 bestämdes "Grundvillkoren för kyrkans synliga enhet" – vilket ju är en bra formulering av vad mycket av nattvardsfrågorna handlar om. Men det får vi kanske veta mer om nästa år.

Pastor **Jan Edström** (medlem i *Ekumeniska rådet*) berättar om baptisternas syn på deltagande i en artikel i *Kyrkpressen* 43 (26.10.17, s. 4–5) om reaktionerna på beslutet: "Inom baptismen betonar vi starkt individens samvetsfrihet och den enskilda kristnas rätt till andlig integritet. Varje troende har rätt att fatta kvalificerade beslut." "Deltar man i en gudstjänst tar man beslutet om man ska delta i nattvarden eller inte spontant."

Hur har det lutherska biskopliga beslutet – som inte riktigt verkar harmoniera med de gamla kyrkornas, katolska, ortodoxa, syn – kommit till? För att börja från början så står det i lutherska kyrkans Kyrkoordning om tillträde till Nattvarden:

"Berättigad att delta i nattvarden är varje konfirmerad medlem av kyrkan. ... Biskopsmötet bestämmer under

² www.ort.fi "Mikkelin oppikeskustelujen tiedonanto" 24.10.17, min översättning. Hittas även på sakasti.evl.fi.

vilka förutsättningar en döpt medlem av en annan kristen kyrka i enskilda fall kan delta i nattvarden.”³

Hit hör också en annan paragraf i Kyrkoordningen där det stadgas att döpta medlemmar i andra kyrkor får samma rättigheter (bland annat en prästs rätt att förrätta) som egna medlemmar endast ”om kyrkomötet har godkänt ett avtal om detta med kyrkan eller religionssamfundet i fråga” (KO I, 1 § 4). För att få veta vilka kyrkor det är måste man leta upp ett eller flera andra kyrkliga beslut. Det torde betyda kyrkorna i Borgåöverenskommelsen, det vill säga nordiska och baltiska lutherska kyrkor och de engelska och irländska anglikanska kyrkorna, plus vissa andra kyrkan (Skotska episkopalkyrkan med flera). Medlemmar i de här kyrkorna har utan vidare rätt att delta i Nattvarden, det nya beslutet gäller gäster från andra samfund än dessa.

Biskopsmötet har behandlat nattvardsgästfriheten redan 2007, då en arbetsgrupp under lappobiskopen **Simo Peura** kom till ett restriktivt resultat, bland annat med motiveringen att ett öppnande skulle ge sken av en läromässig samsyn som inte existerar (samma uttryck som katolska biskopen nu använder i citatet ovan).

Men frågan aktualiserades igen 2015 av Borgå domkapitel som gjorde ett nytt initiativ till biskopsmötet om nattvardsgästfrihet (motiveringarna från Borgå kan vara av intresse) för att minska ”spänningen” mellan en mer öppen praxis i en del lutherska församlingar och den strikta paragrafen Kyrkoordningen. Ny arbetsgrupp tillsattes (**Kalliala, Repo, Sär-**

³ II avdelningen, kapitel 2 § 11.

kiö, Komulainen) som kom med en utredning⁴ och beslut fattades alltså senaste oktober. Utredning lyfter fram många sidor av frågan.

”Luthersk” har i den här översikten för enkelhets skull syftat på folkkyrkan i Finland. Det finns naturligtvis idag ett antal samfund och församlingar som förbinder sig till den lutherska bekännelsen, gamla som *Suomen tunnustuksellinen luterilainen kirkko* (från 1923), nyare som *Missionsstiftet* (från 2001), och många fler.

Missionsstiftets församlingar uttrycker sin ”nattvardsgästfrihet” på följande sätt: ”Vårt nattvardsbord är öppet för alla döpta troende, som ångrar sina synder, och i sitt liv och i sin tro vill följa Bibeln och den lutherska bekännelsen.”⁵ I sin undervisning betonar man mässan som födoplats och församlingen som hem, det vill säga inte en händelse från söndag till söndag.

Frågan om nattvardsgästfrihet var aktuell på ännu ett sätt i nämnda Kyrkpressen 43 (s. 10–11) där den nya församlingen *S:t Martin* i Helsingfors och pastor **Halvar Sandell** presenteras. Sandell har skrivit ”Något om S:t Martin i Helsingfors” i *Lutherläsaren* 83, s. 27–29. Högmässorna som firas där är öppna för alla, och ”den som finner dessa gudstjänster som sin plats” är även välkommen till nattvardsbordet.

Men det betyder i S:t Martin att man då inte tar del i en annan nattvardsgemenskap (i en annan församling), ”utom i särskilt överenskomna fall”. Detta enligt praxis i alla gamla kyrkor, även den lutherska i Finland fram till 1900-talet. Ämbetsbetyget från pastorskansliet intygade en gång att en

⁴ ”*Selvitys muiden kirkkojen jäsenten ...*”, hittas på sakasti.evl.fi.

⁵ www.lhpk.fi.

sockenbo som reste till en annan socken var *kommunierande* medlem av sin hemförsamling.

Attityden i Kyrkpressens reportage (och ledare, s. 2) andas inte någon påtaglig värme mot S:t Martin – men noggrant läst är saken den samma som finns i biskopsmötets senaste beslut om att nattvardsgästen förutsätts ha rätt att motta Nattvarden i sitt eget samfund: han ska vara *kommunierande* medlem (och läran ska vara den samma, ett minimum, visserligen, i det här fallet)!

Vi har tidigare tagit del av det myckna som skrevs för 500 år sedan om Nattvarden, vad den innebär, vad den ger, vad som är villkoren för gemenskap. Någon har kanske tyckt att den intensitet som man gick in i de frågorna i reformationen känns långt från vår tid. Men i och med folkkyrkans ekumeniska ansträngningar står vi plötsligt mitt i just de frågorna.

En lutherläsare har något på fötterna.

**Vi i redaktionen tackar Er,
våra läsare och understödjare,
för det gångna året 2017
och önskar Er en fridfull jul
och ett välsignat nytt år 2018
i Jesu namn!**

Första sönda- gen i advent

*Din konung kommer i
ödmjukhet*

Av Juhani Martikainen

”**N**är Jesus hade sagt detta gick han framför dem upp till Jerusalem. Då han närmade sig Betfage och Betania vid det berg som kallas Olivberget, sände han i väg två av lärjungarna och sade: 'Gå in i byn där framme. När ni kommer in ska ni finna ett åsneförl som står bundet och som ännu ingen har suttit på. Ta loss det och led hit det. Och om någon frågar er varför ni lossar det, ska ni svara: Herren behöver det.' De som var utsända gav sig i väg och fann att det var som han hade sagt dem. De lossade fölet, och de som ägde det sade: 'Varför tar ni loss fö-

let?' De svarade: 'Herren behöver det.' De ledde det till Jesus och lade sina mantlar på fölet och lät Jesus sitta upp. Och där han red fram bredde man ut sina mantlar på vägen. När han närmade sig slutningen av Olivberget, började hela skaran av lärjungar i sin glädje prisa Gud med hög röst för alla kraftgärningar de hade fått se: 'Välsignad är han som kommer, kungen, i Herrens namn! Frid i himlen och ära i höjden!' Några fariseer i folkmassan sade då till honom: 'Mästare, säg åt dina lärjungar!' Han svarade: 'Jag säger er: Om de tiger, kommer stenarna att ropa.'" (Luk. 19:28-40).

”**N**är Jesus hade sagt detta gick han framför dem upp till Jerusalem.”

ATT JESUS GICK framför skaran åskådliggör den andliga verkligheten. Han gick före oss in

i lidandet och tömde Guds vredesbägare i botten för oss alla. Han uppstod ur graven till evigt liv som den förste, och i hans uppståndelse äger vi del och ärver livet med honom. Han är också Ordet, som med Anden går före alla mänskliga försök att verka tro.

”Då han närmade sig Betfage och Betania vid det berg som kallas Olivberget, sände han i väg två av lärjungarna och sade: 'Gå in i byn där framme. När ni kommer in ska ni finna ett åsneföl som står bundet och som ännu ingen har suttit på. Ta loss det och led hit det. Och om någon frågar er varför ni lossar det, ska ni svara: Herren behöver det.'

DE TVÅ LÄRJUNGARNA behövde inte skaffa fram åsnefålen själv genom att fråga i byarna vem som kunde ha en ledig sådan. Gud hade ordnat detaljen med åsnefålen på för-

hand, och Jesus gav nu lärjungarna bara några profetiska ledtrådar att följa. Detta kan ses som en bild av den kristna människans vandring i tron, där man inte behöver söka Kristus på måfå på egen hand utan får använda Messiasprofetiorna som stöd för tron. De kristnas trosvandring är planerad och utstakad på förhand av Gud.

”De som var utsända gav sig i väg och fann att det var som han hade sagt dem. De lossade fölet, och de som ägde det sade: 'Varför tar ni loss fölet?' De svarade: 'Herren behöver det.' De ledde det till Jesus och lade sina mantlar på fölet och lät Jesus sitta upp.

JESU RITT PÅ ÅSNEFÅLEN var för länge sedan profeterad (Sak. 9:9). Profetian var ett Messiasstecken. Messias skulle komma ridande just på en åsnefåle. Händelsen var planerad så av Gud, att de yttre

detaljerna gav en bild av Jesu andliga uppgift i världen. Åsnan, som användes i fredstida arbetsuppgifter, antydde att Jesus kom som en fridsam fredens konung, i kontrast mot en hästberiden stridskonung. Han skulle visserligen strida, men inte med svärd och inte mot kött och blod. Han skulle genom tålmodigt lidande ända till döds skaffa fred mellan det syndiga människosläktet och rättfärdighetskrävande Gud. Så skulle han vinna seger över fördärvmakterna synden, djävulen och döden.

Den otämnda åsnefålen betecknar det nya och rena rike som Jesus skulle grunda och styra. Det skulle inte vara en fortsättning eller förbättring av något som andra hade påbörjat, inte en förbättring av det gamla förbundet mellan Gud och Israel, vilket folket hade brutit, utan ett nytt andligt, gudomligt förbund mellan Gud och människor, grundat på Jesu ställföreträ-

dande lidande och död. Den otämnda åsnefålen betecknar också det nya, genom evangelium födda livet i var kristen människa. Jesus styr detta nya liv från dess början.

”Och där han red fram bredde man ut sina mantlar på vägen. När han närmade sig slutningen av Olivberget, började hela skaran av lärjungar i sin glädje prisa Gud med hög röst för alla kraftgärningar de hade fått se: 'Välsignad är han som kommer, kungen, i Herrens namn!'”⁶

ORDEN INGÅR I PSALT. 118. Denna psalm sjöngs vid påskalammsmåltiden och var bekant för judarna, så att de kunde citera profetian i ver-

⁶ Ordet 'vare' är missvisande på båda ställena och finns inte heller i grundtexten. SK 1997 har 'vare' på första stället. SF 1998 och B 2000 har 'är'. UT 1992 har inget verb. På det andra stället har alla dessa lämnat bort verbet.

serna 25 och 26. Romarnas ockupation av landet bör också ha gjort judarna extra benägna att ta fasta på Messiasprofetiorna.

Lärjungarna inte bara önskade välsignelse åt Jesus, utan de prisade honom som välsignad i det att han kom i Herrens namn som den utlovade konungen.

Visserligen hade denna hop av Jesu lärjungar ännu inte klart för sig vad Jesu konungaämbete innebar. De tänkte sig honom alltjämt som en ny jordisk konung över Israel, en som skulle återupprätta det jordiska Israels rike. Men Jesus är en långt större konung än så. Hans rike är den allsmäktige Gudens rike, och hans välde är evigt och innefattar allt. Han är enväldig, oberoende av sina underlydandes åsikter, och styr allt efter sin gudomliga vilja och sitt goda behag.

”Frid i himlen och ära i höjden!”

INTE HELLER VAR 'FRID i himlen och ära i höjden' bara en lärjungarnas vackra önskan, utan Konungens ankomst innebar detta. Gud hade nu stigit ned till jorden i Sonens gestalt för att åstadkomma en fred mellan himmel och jord genom att ta bort synden och dess skuld från världen genom Sonens död för denna. Denna, på syndens sonande eller gottgörande grundade, fred (B 2000) mellan Gud och den syndiga världen, innebär också frid.

”Några fariseer i folkmassan sade då till honom: 'Mästare, säg åt dina lärjungar!'”

EFTERSOM FARISÉERNA HADE beslutat sig för att Jesus inte var Messias, menade de att han inte heller kom i Herrens namn utan var ute i eget ärende.

”Han svarade: 'Jag säger er: Om de tiger, kommer stenarna att ropa.'”

FARISÉERNA BEGÄRDE DET omöjliga. Visserligen hade fariséerna rätt i det att Jesus inte var en sådan jordisk messiaskonung som de och folket föreställde sig att den utlovade Messias skulle vara, men orden som folket ropade var ändå sanna: Jesus var konung i sitt rike. Han kom i Guds namn på Faderns uppdrag för att frälsa världen från dess synder. Han skulle skaffa frid mellan himlen och jorden - till Guds ära och människornas frälsning. Detta behövde bli sagt och utbasunerat för all världen. Lärjungaskarans ropande ingick i Guds plan.

För det andra hoppades Jesu lärjungar på honom och kunde inte låta bli att ropa av fröjd över att det som var utlovat sen urminnes tid nu äntligen såg ut att ske genom honom.

Fariséerna bör ha känt till det gammaltestamentliga uttrycket 'stenarna ropar'. Det användes i samband med någons gärningar, som ropade efter straff (Hab. 2:11, 1 Mos. 4:10). Stening var ett vanligt dödsstraff.

Ifall det var så som fariséerna menade, att det inte fanns orsak att ropa så som lärjungaskaran gjorde, då vore Jesus en bedragare, och stenarna där han red fram skulle då ropa ve och förbannelse över både honom och den värld som han skulle frälsa. Om det inte funnes en Guds nåd att ropa ut, då skulle våra onda gärningar ropa efter dom och straff över oss till evig tid. - - ->

Sammanfattning

JESU INTÅG I JERUSALEM var visserligen en fars, ett sorglustigt skådespel, genom att folket hyllade honom som en politisk ledare, fastän han var något helt annat. Men de Skriftens ord som de hyllade honom med var ändå sanna.

Jesus kom nämligen i Herrens namn, d.v.s. på Guds uppdrag, vilket bekräftas av att det som var profeterat om honom gick i detalj i uppfyllelse (Matt. 21:4 f). Och han kom stilla som en fridens konung för att strida för världen med sitt liv som insats, och hans uppdrag innebar fred och frid mellan himmelen och jorden.

Om detta inte vore sant och skäl att basunera ut, då vore vi alla under Guds vrede och dom.

De som tror på Jesus och hans uppdrag i världen, de kan inte tuga om det utan förkunnar det på olika sätt i ord och gärning.

Lutherska samlingar 2017-18

17.12.2017 kl. 16. Gudstjänst i Sannäs hos Carlströms, Tågsbackagränden 10. Pastor, *Tord Carlström*.

14.1.2018 kl. 16. Gudstjänst hos Hildéns i Sibbo (Boxvägen 191). Pastor, *Tord Carlström*.

11.2.2018 kl. 16. Gudstjänst i Lovisa hos Saarinen, Parkgatan 1 B 11. Pastor, *Markus Engström*.

18.3.2018 kl. 16. Gudstjänst hos Carlströms i Sannäs (Tågsbackagränden 10). Pastor, *Tord Carlström*.

KOLLA ANNONSERINGEN även på Lutherläsarens hemsida, www.lutherlasaren.net

Lutherläsaren 86

Nummer 86 av tidningen utkommer senast fre. 23.3.2018 och behandlar **Palmsöndagens** tema (*Ärans konung på förnedringens väg*). *Simon Jern* bidrar med en predikan över **Matt. 21:12-22**. **Deadline** är fre. 23.2.18.

Lutherläsaren 87

Nummer 87 av tidningen utkommer senast fre. 15.6.2018 och behandlar **Fjärde söndagen efter pingsts** tema (*Förlorad och återfunnen*). *André Djupsjöbacka* bidrar med en predikan över **Matt. 9:9-13**. **Deadline** är fre. 18.5.18.

En predikan på första sönda- gen i advent⁷

Av Martin Luther

⁷ *St. Louis-utgåvan XII, 1860–1865.*

Denna korta predikan hör till en samling som trycktes "oplancerat" av vänner som Luther kallar "mina fromma tjuvar" i ett förord (XII, 1858). Luther är inte riktigt nöjd med texten som han kallar "dåliga och bristfälliga fragment", men godkänner den ändå.

"Detta hände för att det som var sagt genom profeten skulle uppfyllas: Säg till dottern Sion: *Se, din kung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna, på en arbetsåsna föl*" (Matt. 21:4-5).

[1] Det finns mycket i detta evangelium, men det förnämsta är det som citeras från profeten Sakarja, 9:9: "Fröjda dig storligen, du Sions dotter! Hög jubelrop, du Jerusalems dotter! Se, din konung kommer till dig, rättfärdig och segerrik är han. Han kommer ödmjuk, ridande på en åsna, på en åsninnas föl."

Där ska vi först av allt märka att han ger judarna ett tecken i förväg, med vilket de skulle känna igen den kommande Messias, så att de inte skulle stötas bort av hans eländiga yttre och ringhet, utan känna igen honom och ta emot honom när han kommer. De har nämligen

ingen ursäkt för att de förkastade Kristus och inte tog emot honom, för denna text är klar, att deras Konung skulle komma, "fattig, och ridande på en åsna." De ursäktas inte heller av att härliga ting uttalas om Kristus och hans rike av profeterna, så att de väntar på en ankomst i härlighet. De borde inte för den skull förakta hans ankomst i ringhet. Det här ordet ger vid handen mot dem, som ett klart tecken, att Kristus redan kommit, och att de förgäves väntar på hans ankomst i härlighet, eftersom här profeteras att han kommer fattig och ridande på en åsna.

Och likaväl kallas han deras Konung. Kristus måste ju med nödvändighet komma till Jerusalem fattig och på en åsna, för att den här profetian skulle uppfyllas. Därför är de med nödvändighet dömda som föraktade den här ankomsten.

[2] Men inte heller idag har vi någon ursäkt när vi inte tar emot hans ord (det vill säga den andliga ankomsten) på grund av korsets anstöt, som täcker och vanställer det. Hela världen och köttet anser ju att det är en föraktlig sak, när de ser att fattigdom, svaghet och skam följer alla dem som tar emot ordet. Därför griper de till "köttets rättfärdigheter", rättigheter och ceremonier, eftersom de ger rikedom, ära och makt. Andra till och med förföljer ordet. Ordets utseende är alltså föraktligt och mycket hatat.

Men för att inte också vi ska stöta oss på denna ringhet och enkla yttre, så är vi förvarnade genom alla profeters, apostlars och heligas exempel och ord, att detta ord är **"ordet om korset ... en stötesten och dårskap för hedningarna"** (1 Kor. 1:18–23).

Därför har inte heller vi någon ursäkt när vi föraktar

ordets och kyrkans ringa yttre och strävar efter härliga och rika läror, eftersom Kristus är föraktad i sitt ord och blir inte mottagen eller erkänd av de sina.

Men ve dem!

Det kommer att gå värre för dem än för sodomiterna!

Därför bör Kristus tas emot med fruktan, respekt och tacksamhet när han kommer, det vill säga när han predikas och kommer oss nära i sitt ord för att uppbygga oss. Vi ska alltså inte stöta oss på hans ringhet och på hans ringa åsnor, predikanterna, som är narrar enligt köttet.

[3] Ja, han bör tas emot med glädje, som profeten lär utförligare på hebreiska. Det som evangelisten återger helt enkelt som **"Säg till dottern Sion"**, det uttrycker profeten så: **"Gläd dig högt, dotter Sion, jubla och fröjdas högt, du dotter Jerusalem, ty se, din Konung kommer, en rättfärdig och en hjäl-**

pare för dig, men fattig och sittande på en åsna och på en åsninnas föl."

[*en viss skillnad mellan ordalydelsen i Folkbibeln och Luthers text här.*]

Med de här orden använder han först talekonsten och uppmanar till största fröjd och glädje, eftersom han vill väcka deras affekt (känsla) genom att visa på storheten i det som kommer till dem, och det är eld i hans ord. Som nästa påvisar han storheten i saken och orsaken till fröjden och jublet då han enligt dialektiken säger: "Se, din Konung kommer, en rättfärdig och en hjälpare för dig."

Varje ord har oändlig vikt och eftertryck, nämligen:

1) "Din Konung" inte din fiende;

2) "kommer till dig", frivilligt, till de ovärdiga och eländiga;

3) "rättfärdig", den som rättfärdigar från synden, som inte kommer med synd och lag som Mose;

4) "hjälpare", inte en mördare, domare, hämnare eller åklagare, utan som den som befriar från döden.

Detta är oändliga och out-sägliga ting, någorlunda antydda i postillan.

[4] Efter det besegrar han och röjer ur vägen med stor kraft hindren och anstöten, när han säger: Härlig glädje kommer till dig. Jag påminner om detta och vill igen påminna: stöt dig inte på det yttre hos din Konung som kommer.

Det är sant att när du ser på ringheten och det eländiga yttre hos den som kommer, så ser han inte ut som en konung för dig, utan som den allra ringaste tjänaren; han ser inte ut för dig som en rättfärdig, utan som själv syndare, föraktad av Gud; han ser inte ut för dig som en hjälpare, utan som en som själv behöver hjälp, ja, som en som varken har bröd

eller en plats att leva och dö på.

Därför förkunnar jag för dig: Det är visserligen din stora Konung som kommer; men han kommer fattig, det vill säga ringa och ödmjuk, föraktad och eländig, inte glädjefull med stolt prakt, inte med guld och siden, utan gråtande, full av smärta och oro, trasig och barfota; inte med häst och vagn, utan på en liten åsna, och den lånad av andra, så utan allting var han. Akta, akta dig till det yttersta för att stöta dig på denna ovanliga och nya gestalt, som passar varken för en kung eller en tjänare, och för att fördunkla denna Konungs härlighet. Om den härligheten predikar jag att den är din rättfärdighet, frälsning, förlossning och skydd mot tyrannerna, djävulen, synden och döden.

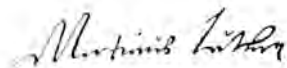
[5] Det samma predikar han för oss om ordets och evangeliums ankomst, som är den

andliga ankomsten, som Paulus säger i Ef. 2:17: **”Han har kommit och förkunnat frid för er som var långt borta och frid för dem som var nära.”**

Därför ska vi på bästa sätta vakna till glädje över ordet, och lära känna krafterna i det, vilka är: det gör oss till Guds rike, rättfärdiggör från synder, befriar från döden – också om det ser mycket ringa, föraktat och dåraktigt ut för köttets ögon. Anstöten måste avvisas, och vi låter oss inte rubbas av ordets förakt och dåliga yttre, utan i stället vara stolta och jubla över dess triumferande och kungliga kraft som är evig. Satan gör nämligen ordet mycket ringa, föraktligt och löjligt genom korset, lidandet, förtal, anklagelser, hat och allt sådant ont som han uppväcker – men just det ska vara ett glatt och visst tecken för oss att ordet gör oss rättfärdiga, saliga och till kungar. För om Satan inte kände igen

ordets krafter skulle han inte rasa och härja både med ord och handling, det vill säga både med lögn, anklagelser, sekter, som med våld, mord och förföljelser.

Sådant gör han inte med andra läror, för han vet att i den finns inte de krafter som finns i Guds Ord.

1. SE, HAN KOMMER, hosianna, / Herren Jesus, vår Frälsare! / Hosianna, hosianna, / han har frälsat oss från våra synder!
2. HAN BEFRIAR OSS från skulden / därför att han oss älskar så. / Hosianna, hosianna, / hälsa honom av hjärtat välkommen!
3. HOSIANNA, HERRE JESUS, / kom och bo mitt ibland oss här! / Hosianna, hosianna, / du vill ge oss den himmelska glädjen!

SH 1

Text: Juhani Martikainen
Melodi: Juhani Martikainen

Luthers utläggning av Psalm 23⁸

Del 2

2. Han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till vatten där jag finner ro.

I den första versen samlade profeten helt kort meningen med hela psalmen, nämligen, den som har Herren som sin Herde skall inte sakna någonting. Han undervisar ingenting mera i denna psalm, men han betonar tanken ytterligare med hjälp av bildliga ord och bilder och visar hur det kommer sig att de som är Herrens får inte saknar någonting, och säger, "Han föder mig" osv.

Genom nästan hela psalmen, såsom han ofta gör på andra ställen, använder han ord med en annan betydelse än den ordagranna. När han nämner herden, hagen, den gröna ängen, det friska vattnet, staven, och stängen så kan vi förstå att han vill säga någonting annat med dessa ord än vad vi människor är vana vid att säga med dem. Ett sådant sätt att

⁸ Översättning från *Luthers Works* vol. 12 sid 147-179 av **Tord Carlström**. Utläggningens inledning och kommentaren av vers 1 publicerades i föregående nummer av tidningen (LL84, s. 9-26). Resten av utläggningen följer i kommande nummer.

tala är mycket vanligt i Skriften, och därför borde vi anstränga oss för att bli vana vid det och lära oss att förstå det.

Men se hur vackert han kan tala! ”Jag är” säger han ”Herrens får; Han föder mig i en grön hage.” För ett naturligt får kan ingenting vara bättre än att dess herde föder det vid angenäma gröna ängar och nära friskt vatten. Där detta sker, känner det att ingen på jorden är rikare och mer välsignat än det är. Ty det finner där allt det kan önska sig: fint, frodigt, tungt gräs, med vilket det kan växa sig starkt och tjockt; friskt vatten, med vilket det kan förfriska sig med närhelst det önskar; och det har glädje och fröjd där också.

I det här skedet skulle David säga att Gud inte hade visat honom någon högre nåd och välsignelse på jorden än detta, att han tilläts bo på en plats och bland ett folk där Guds Ord och på en vistelseort där den rätta gudstjänsten fanns. Där dessa skatter finns, där blomstrar tingen, både på det andliga och det världsliga planet.

Det är som om han sade: ”Alla folk och riken på jorden är ingenting. De må vara rikare, mäktigare, och mera praktfulla än vi judar, och de kan också skryta stort med vad de har. Ja de kan finna ära i sin visdom och helighet, ty även de har gudar som de tjänar. Men med all deras ära och prakt är de endast en öken och vildmark. Ty de har varken herde eller bete, och därför måste fåren gå vilse, svälta och gå under.

Men fastän vi är omringade av många öknar, kan vi sitta och vila här, trygga och lyckliga i Paradiset och på en angenäm grön äng, där det finns rikligt med gräs och friskt vatten och där vi har vår Herde hos oss, som föder oss, leder oss till vattenstället och beskyddar oss. Därför saknar vi inget.”

Den mannen hade andliga ögon och såg därför klart vad som är det bästa och ädlaste på jorden. Han gläds inte över

sin kungliga prakt och makt, ty han vet att sådana ägodelar är gåvor av Gud. Han springer inte ifrån dem heller och låter dem ligga obrukade, utan använder dem till att ära Gud och tackar Gud för dem.

Framför allt prisar han detta att Herren är hans Herde och att han är på Hans bete, och i Hans omvårdnad, det är, att han har Guds Ord. Denna välsignelse kan han aldrig glömma, utan talar om den mycket vackert och med stor glädje och prisar den långt mer än alla ägodelar på jorden såsom han också gör i många andra psalmer. Sålunda säger han (Ps. 119:72): **”Din muns ord är kärare för mig än tusentals stycken av guld och silver”**; och också (Ps. 19:11): **”Det är dyrbarare än guld, ja även mycket fint guld; även sötare än honung och vaxkakans droppar.”**

Vi borde också lära oss den konsten, nämligen att låta världen alltid jubla över stora rikedomar, heder och makt. Ty de är sannerligen lösa, osäkra, förgängliga ting som Gud låter människorna slåss om. Det är enkelt för Honom att ge åt en skurk – som i sin tur hädar och baktalar Honom – ett kungadöme, ett furstendöme, eller andra hedersbetygelser och ägodelar på denna jord. De är Hans boss och agnar med vilka Han fyller sina suggors magar som Han tänker slakta (Luk. 15:16).

Men till sina barn ger Han, som David säger här, den äkta skatten. Därför borde vi som kära Guds barn och arvingar glädja oss varken för vår visdom, styrka, eller rikedom, utan endast i detta att vi har en dyrbar pärla (Matt. 13:46), det kära Ordet, genom vilket vi känner Gud, vår käre Fader och Jesus Kristus, som Han har sänt (Joh. 17:3). Det är vår skatt och vårt arv, och det är säkert och evigt och bättre än alla världsliga ägodelar. Den som har denna skatt kan låta andra

samla pengar, leva vilt, vara stolta och högfärdiga. Låt honom inte bekymra sig över det fastän han blir föraktad och fattig i världens ögon. Men låt honom tacka Gud för sin out-sägliga gåva (2 Kor. 9:15) och be att han förblir vid den.

Det har ingen betydelse hur rika och ärofulla vi är här på jorden; om vi behåller denna skatt är vi övermåttan rika och tillräckligt hedrade. St. Paulus var en ovärdig, bedrövlig människa på jorden, och djävulen och världen anföll honom synnerligen våldsamt. Inför Gud var han en kär, värdig människa. Han var också så fattig att han måste uppehålla sig själv med hjälp av sina händers arbete. Och ändå, trots en så stor fattigdom, var han rikare än kejsaren i Rom, fastän han inte hade andra rikedomar än kunskapen om Kristus. I jämförelse med detta säger han (Fil. 3:8): **"Jag räknar allting (ingenting på jorden är uteslutet) som förlust och skräp."**

Måtte vår käre Gud bevilja oss nåd så att vi likt David, Paulus och andra helgon, betraktar vår skatt, densamma som de hade, som någonting stort och upphöja den över alla jordiska ägodelar och tacka Gud uppriktigt för att Han har förärrat oss den framom många tusende andra. Han kunde lika gärna ha låtit oss gå vilse liksom turkarna, tatarerna, judarna och andra otrogna, som ingenting vet om skatten. Han kunde ha låtit oss förbli förhårdade likt papisterna som häddar och förbannar vår skatt. Det är endast tack vare Hans nåd, som Han har placerat oss på Hans gröna ängar och har försett oss rikligen med god mat och friskt vatten. Därför borde vi tacka Honom desto mera.

Profeten kallar emellertid Guds folk och den heliga kristna Kyrkan en "grön äng", ty det är Guds lustgård, smyckad och prydd med all slags andliga gåvor. Men betesmarken eller gräset i den är Guds Ord, med vilket våra sam-

veten blir styrkta och återställda. Till denna betesmark samlar vår Herre Gud sina får, föder dem i den med dyrbart gräs och upprättar dem med friskt vatten.

Det är, Han skänker den heliga kristna Kyrkan ett herdeämbete, anförtror och ger det sitt heliga Evangelium och sakramenten, så att den med dessa medel kan sköta och vaka över Hans får och så att dessa får kan bli rikligt försedda med upplysning, tröst, styrka och försvar mot allt ont.

Men de som predikar Mose lag eller människoförordningar föder inte fåren på gröna ängar utan i öknen där de svälter, och för dem till smutsigt, stinkande vatten, som får dem att förgiftas och dö.

Med bilden av den gröna ängen vill profeten antyda det stora överflödet och rikedomarna i det heliga Evangeliet och Kristi kunskap bland de troende. Ty liksom gräset på en grön äng står tätt och fullt och växer mer och mer, så är det med de troende: de har inte endast Guds Ord rikligt, ju mera de använder och tillämpar det, desto mera förökar det sig och växer det hos dem.

Därför uttrycker psalmisten sig mycket tydligt. Han säger inte, "Han leder mig en gång eller ofta, på en grön äng," utan: "Han leder mig på dem utan uppehåll, så att jag kan ligga, vila och bo tryggt i gräset och på ängen och aldrig lida av hunger eller sakna något." Det ord som han använder här betyder "ligga" och "vila", som ett fyrfota djur ligger och vilar.

På samma sätt talar Salomo i den sjuttioandra psalmen, där han profeterar att Guds rike och Evangeliet skall råda med makt och gå ut överallt och säger, **"Mätte säden vaja och blomstra i landet, på bergens toppar i städerna likt fältets gräs"** (Ps. 72:16).

David visar att han talar om Evangeliet även i denna psalm när han senare säger: ”han vederkvicker min själ”; och ”Din käpp och stav, de tröstar mig.”

Det här är då den första frukten av det kära Ordet: att de kristna blir upplysta med det på ett sådant sätt att de växer i tro och hopp, lär sig att anförtro allt sitt görande och sina vägar åt Gud, och hoppas på Honom beträffande allt vad de behöver till kropp och själ.

Han för mig till vatten där jag finner ro.

Det här är den andra frukten av det kära Ordet. Det är inte endast med den troendes äng och gräs som de är tillfreds och växer starka i tron; för dem finns också angenämt kallt, friskt vatten genom vilket de får förfriskning och tröst. Psalmisten slutar därför inte med att säga, ”Han får mig att ligga ner på gröna ängar”, utan tillägger också, ”Han för mig till friskt vatten.” Det är som om han ville säga: ”I stor hetta, när solen bränner (Ps. 121:6) och jag inte har någon skugga, då för Han mig till friskt vatten, ger mig att dricka och uppfriskar mig.” Det betyder, i allt slags lidande, ängslan och nöd – andlig och fysisk – när jag inte finner hjälp och tröst någonstans, då håller jag fast vid nådens Ord. Endast där, och ingen annanstans finner jag den rätta trösten och uppfriskningen och jag finner den rikligt.

Det som han säger här med bildspråk, det uttrycker han annanstans i nyktra klara ord och säger (Ps. 119:92, Luthers övers.): **”Om inte din lag hade varit min glädje, skulle jag ha gått under i mitt lidande. Jag ska aldrig glömma den, för genom den upprättar du mig.”**

Men han behåller liknelsen med herden och fåren, vilket är vanligt bland alla profeter. Ty judarna får sin bästa föda

från fåren och andra djur och var vanligen herdar, såsom också David själv, och också de kära patriarkerna var herdar. Därför används den här liknelsen ofta i Skriften.

Men David talar om detta med tanke på landets natur; det förlovade landet är ett hett, sandigt, stenigt land som har många öknar och litet vatten. Därför berättar Genesis-boken mer än en gång om hur hednaherdar grälade med patriarkernas herdar om vatten. Följaktligen betraktade de det som en särskild skatt i det landet när de kunde få vatten för sin boskap. I våra länder är detta obekant ty det finns tillräckligt med vatten överallt. David har sett på sitt land och anför det som en särskild välsignelse att han är under Herrens beskydd som inte endast föder honom på en grön äng utan under hettan även leder honom till det friska vattnet.

Kort sagt vill han säga detta: Lika litet som man kan komma till kunskap om Gud och sanningen och till den rätta tron utan Guds Ord, lika litet kan man finna tröst och frid i samvetet utan det. Världen har sin tröst och glädje också, men de varar bara ett ögonblick; när ängslan och nöd och särskilt den sista timmen slår, då är det som Salomo säger (Ordspr. 14:13, Luthers övers.): **"Efter skratt är hjärtat ledset; och efter glädje kommer sorg."**

Men de som dricker av detta friska och levande vatten kan nog lida bedrövelse och nöd i världen, men de saknar aldrig verklig tröst. Särskilt när det blir kritiskt, vänder sig bladet för dem där det står: **"Efter kort gråt kommer evig glädje; efter en liten sorg kommer härlig glädje"** (2 Kor. 4:17). Ty de skall inte gråta och vara sorgsna både här och där utan det skall vara som Kristus säger (Luk. 6:21): **"Saliga är ni som nu gråter, ty ni skall skratta."**

De fria lutherska nattvardsgemenskaperna och folkkyrkan

Av Boris Sandberg

Biskopsmötet beslöt i september 2015 att tillsätta en arbetsgrupp med uppgift att utreda olika gudstjänstgemenskapers betydelse, möjligheter och problem i kyrkan samt göra en framställning om ändringar i lagstiftningen eller avge en rekommendation till församlingarna i frågan. Arbetsgruppen överlämnade sin utredning till biskopsmötet 20.12.2016.⁹ Biskopsmötet avgav sin rekommendation 05.09.2017.

Arbetsgruppens utlåtande

Arbetsgruppens utlåtande är ett digert dokument. Man har gjort en kartläggning av läget genom att bl.a. sända ut frågeformulär till 23 väckelserörelser och organisationer. Redan i inledningen betonas att syftet med utredningen är

⁹ *Piispainkokouksen työryhmä 2016, Selvitys jumalanpalvelusyhteisöistä.*

att komma underfund med hur dessa organisationer och deras medlemmar ska kunna bindas starkare till kyrkan. För att uppnå detta mål behövs en dialog och tydliga detaljerade avtal mellan kyrkan och dessa organisationer så att dessa skulle verka i nära samarbete med de lokala församlingarna.

Bland de många olika gemenskaperna som omnämns tänker vi här främst på väckelserörelserna och de organisationer som är kyrkans officiella missionsorganisationer. Rapporten berör ett mycket vidare fält än enbart väckelserörelserna. Men med inblick i den historiska utvecklingen och i nuläget förstår man att det viktigaste för biskopsmötet är, att ge en tydlig vink till de väckelserörelser inom kyrkan, vilka strävar till att bibehålla sin traditionella konservativa syn på ämbetet och äktenskapet, att man bör sträva till ett närmare samarbete med lokalförsamlingen – också där man upprätthåller egna nattvardsgemenskaper.

Man har grupperat gudstjänstgemenskaperna i fem grupper (från fast bindning till allt lösare bindning till kyrkan):

1. som lokalförsamlingens egen gudstjänstgemenskap,
2. gemenskaper som verkar tillsammans med lokalförsamlingarna,
3. nya föreningsbaserade gemenskaper,
4. gemenskaper som verkar inom väckelserörelser och organisationer och
5. gudstjänstgemenskaper som verkar fristående från kyrkan.

Som exempel på den femte gruppen nämns bl.a. *Evangelisk-Lutherska Missionsstiftet i Finland*. Den femte gruppen behandlas inte desto vidare i utredningen.

Biskopsmötets rekommendation

A. Till allra först betonar man att väckelserörelserna och de andra organisationerna kan bidra till att berika lokalförsamlingens andliga liv.

B. Vidare bör man föra dialog med de gudstjänstgemenskaper som verkar på församlingens område och sträva till att de införlivas i församlingen som en del av dess andliga liv. Det betonas att det här gäller också de gudstjänstgemenskaper som verkar i egna kyrkobyggnader.

C. Eftersom kyrkoherden har ansvar för församlingens gudstjänstliv bör han känna till vem det är som förrättar gudstjänsterna i de gudstjänstgemenskaper som finns på församlingens geografiska område. Den som förrättar gudstjänsterna bör vara prästvigd i kyrkan. Predikan bör vara i enlighet med bekännelsen och förkunnelsen och får inte riktas mot kyrkans lära (hur gör man då när "kyrkans lära" inte stämmer överens med bekännelsen?). Ändå sägs att kyrkoherden kan bjuda in ett annat samfunds präst för att förrätta gudstjänsten och denne får då använda sin egen kyrkas handbok.

D. Församlingen och gudstjänstgemenskapen bör göra upp ett skriftligt avtal som är i enlighet med kyrkans beslut. (Eftersom Kyrkoordningen, som kan ändras, och Biskopsmötets beslut uppfattas som kyrkans beslut och anses vara bindande gör att kyrkan utövar kontroll på gudstjänstgemenskaperna.) Som riktlinje sägs att *"Det är väsentligt, att ingen diskrimineras på grund av kön, övertygelse eller ämbets-syn."* Måne det är tänkt att fungera likvärdigt i båda riktningarna?

E. Biskopens och domkapitlets uppgift är att stöda och vägleda kyrkoherden och församlingen vid uppgörandet av avtalet (full kontroll att det blir rätt). Åtminstone följande saker bör ingå i avtalet: hur gudstjänstgemenskapen införlivas som en del av församlingen, användning av utrymmen, nattvardsfirning, församlingens anställdas roll, ekonomiska frågor, ansvarsfördelningen och den inbördes kommunikationen.

Praktiska konsekvenser

A. I *Sanansaattaja* nr 37 (14.9.2017) refereras biskopsmötets rekommendationer. SLEY:s verksamhetsledare **Tom Säilä** säger sig vara förväntansfull och hoppas att det ska bidra till en uppbygglig samverkan mellan församling och förening. SLEY:s hemlandsledare **Juhana Tarvainen** säger att det inte finns någon orsak att inte vilja samarbete om man verkligen strävar till samarbete på basen av vår lutherska tro och respekterar varandras övertygelse. Men om väckelserörelserna tvingas godkänna och välsigna falsk lära är det svårt att se att formuleringen efterföljs. Man får det intrycket att den ömsesidiga respekten är enbart retorik. Alla våra nattvardsgemenskaper, säger han, fortsätter sin verksamhet och vid behov diskuterar man eventuella samarbetsavtal lokalt.

B. Biskop **Matti Repo** säger i en intervju i *Radio Dei*. 27.9.2017: - *Gudstjänsten får inte vara en protest gentemot församlingen.*

Är det inte mera hur var och en upplever det? Man kan också uppfatta det som ett komplement eller alternativ. För något år sedan användes begreppet "konkurrerande verk-

samhet”. Det avslöjar bara hur man från folkkyrkans sida uppfattar det. Och faktum är ju att dessa nattvardsgemenskaper har kommit till p.g.a. att de bekännelsestroga blivit utan nattvardsgemenskap. Biskop Repo betonar också att dessa nattvardsgemenskaper bör utformas så att de hör tydligare till församlingens verksamhet. Det som kommer att utgöra en utmaning för väckelserörelserna är följande formulering i biskopsmötets rekommendation: ”... *det väsentliga är att ingen diskrimineras på grund av kön, övertygelse eller ämbetssyn*”.

C Den 5 oktober 2017 rapporterade Sanansaattaja att domprosten i Uleåborg, **Satu Saarinen**, fråntagit SLEY rätten att ordna egna mässor i Heinätoris församlingscenter av den orsaken att SLEY:s präster inte samarbetar med kvinnliga präster. Beslutet baserar sig på biskopsmötets rekommendationer. SLEY:s ledare för hemlandsarbetet, Juhana Tarvainen, ställer frågan: hur gör man det möjligt för dem, som hör till kretsen av den evangeliska rörelsen, att få ett församlingsliv som är i enlighet med deras egen övertygelse?

D Den 19 oktober 2017 rapporterar Sanansaattaja att Luther-gården i Tavastehus har fått ett permanent tillstånd att hålla högmässor. Hittills har man haft ett speciellt tillstånd från Tammerfors stifts domkapitel. Nu ska ett samarbetsavtal tecknas med den lokala församlingen i enlighet med biskopsmötets rekommendation. Återstår att se hur det kommer att utformas.

Flera liknande lösningar kommer säkert i framtiden, men fältet blir antagligen brokigt eftersom man i vissa församlingar är mera positiv till väckelserörelserna än i andra samtidigt som det kan komma krav på att man måste skärpa to-

nen gentemot dessa fria lutherska nattvardsgemenskaper. Biskopsmötets rekommendationer gick ju ut på att stärka greppet om dessa gemenskaper och där ingick ett uttryckligt krav: *"Det väsentliga är att ingen diskrimineras på grund av kön, övertygelse eller ämbetssyn."*

Båda sidorna kan ställa samma krav!

* * *

Kyrkogemenskap mellan Missionsstiftet och LCC¹⁰

Av Otto Granlund

I en tid som präglas av ekumeniskt arbete och allianskristendom är det bra att påminna sig om vad våra lutherska bekännelseskriterier säger om kyrkan och dess enhet. I Augsburgska bekännelsens sjunde artikel läser vi bland annat att *"kyrkan är de heligas samfund, i vilket evangelium rent förkunnas och sakramenten rätt förvaltas. Och för kyrkans sanna enhet är det nog att vara ense i fråga om evangelii lära och förvaltningen av sakramenten."*

Guds ord ska alltså vara både startpunkten och slutmålet för all strävan efter äkta enhet kristna kyrkor emellan. Det är nämligen Gud själv som genom sitt ord både skapar och

¹⁰ Huvudsaklig källa: **Risto Soramies**, *Kanadan luterilainen kirkko ja Lähetyshiippakunta*, www.lhpk.fi/kanadan-luterilainen-kirkko-ja-lahetyshiippakunta/.

upprätthåller all sann enhet. Så som kung Salomo skriver: **”Om inte Herren bygger huset bygger arbetarna förgäves”** (Ps 127:1).

Men när ordet får stå i centrum, då kan det också hända att Guds ord förenar kristna som tidigare varit splittrade eller isolerade från varandra.

Under den gångna hösten kan man nämna åtminstone ett positivt exempel på hur Guds ord förenar. Efter lärodiskussioner har *Evangelisk-lutherska missionsstiftet i Finland* och *Kanadas lutherska kyrka (Lutheran Church—Canada, LCC)* konstaterat att kyrkorna delar samma lära och bekännelse, varför det också finns belägg för kyrkogemenskap (altar- och predikstolgemenskap) mellan Missionsstiftet och LCC. Förslaget bodkändes av LCC i oktober och kommer upp till behandling i Missionsstiftets stiftsmöte i november.

LCC har sina rötter i amerikanska *Missourisyoden (Lutheran Church—Missouri Synod, LCMS)*, som de kanadensiska församlingarna ingick i fram till år 1988. Redan sedan tidigare har det funnits en koppling mellan Missionsstiftet och LCC, i och med att man samarbetat kring vissa missionsprojekt. För närvarande tjänar även en av Missionsstiftets präster, **Esko Murto**, som assisterande professor vid LCC:s teologiska seminarium i *St. Catherines*.

LCC är medlem i *International Lutheran Council (ILC)*, som är ett samarbetsorgan för konfessionellt lutherska kyrkor. Tillsammans med svenska Missionsprovinsen och *Det evangelisk-lutherske stift* i Norge förhandlar även Missionsstiftet om medlemskap i ILC.

Och hon födde sin son, den förstfödde. Hon lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem i gästrummet. - Luk. 2:7 -

JAG HAR OFTA SAGT och säger det fortfarande: *"Den som vill lära känna Gud och utan fara begrunda honom, må betrakta krubban och noggrant studera Jungfru Marias son, som föddes i Betlehem, och som vilar i sin mors famn för att bli matad."* Då lär han sig förstå vem Gud är. Insikten är inte förskräckande utan dyrbar och tröstande. Akta dig därför för högtravande tankar, och försök inte stiga upp till himlen utan den viktiga trappstegen, nämligen Kristi mänsklighets trappstege, som evangelium så enfaldigt beskriver. Håll dig fast vid den, och låt inte förnufvet leda dig vilse. Då ska du i sanning uppnå Gud.

Martin Luther
WA 52, 40

* * *

Men ängeln sade: "Var inte rädda! Jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket: I dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren." - Luk. 2:10-11 -

ÄNGELN MEDDELAR, att detta barn är vår Frälsare, som tröstar och gläder oss på den dyrbaraste skattens sätt. Alla änglar och även Gud själv betraktar denna skatt. Gud sänker det inte bara i moderns fall utan skänker det också åt oss, åt mig och åt dig, sägande: *"Han ska vara din egen. Du får njuta av honom, och allt som är i himlen och på jorden, tillhör dig."* Om någon inte fröjdar sig när han hör detta, må ett dödande blixtnedslag falla på hans lott.

Martin Luther
WA 52, 48

Avsändare:

Lutherläsaren
Kristian Norrback
Ginstigen 171,
66100 Malax,
Finland

REDAKTÖR: Markus Engström, Koppövägen 43, B 7, 64100 Kristinestad, Finland. Tel. +358(0)50-358 9797.
E-post: mkeengstrom@gmail.com.

ANSVARIG UTGIVARE: Kristian Norrback, Ginstigen 171, 66100 Malax, Finland. Tel. +358(0)50-919 5704.
E-post: kijana@mbnet.fi.

REDAKTIONELLA MEDARBETARE: Tord Carlström (Sannäs), Jan-Erik Back (Korsholm), Thor Hemming (Malax), Lars Lövdahl (Kristinestad) och Tom Lövdahl (Lappfjärd).

LUTHERLÄSARENS WEBBADRESS:
www.lutherlasaren.net

NYA PRENUMERATIONER OCH AVBESTÄLLNINGAR:

Till ansvarig utgivare: Kristian Norrback, Ginstigen 171, 66100 Malax, Finland. Tel. +358(0)50-919 5704.
E-post: kijana@mbnet.fi.

LUTHERLÄSARENS BANKKONTO i Finland är Nordea, Kristinestad.
IBAN: FI08 2026 1800 0072 90.
BIC: NDEAFIHH

Inom Sverige används kontonr. 8420-2.1442032064

OBS: pengar som sänds från ett annat land än Finland eller Sverige bör sändas till det finländska kontot (se ovan för kontonummer)!

BOKLÅDANS KONTAKTUPPGIFTER:

Bror-Erik Wikström,
Bölevägen 124, 64240 Böle, Finland. Tel. +358(0)6-225 8144.
Närpes Sparbank, IBAN: FI06 4963 1020 0234 74
BIC: ITELFIHH